

annat skäl är det, som förmått oss att fly från eländet. Men, emedan allt, som saknar mått och ändamål, ej länge kan räcka, menar jag, som började de samtal, genom hvilka detta sköna sällskap åstadkommits, vid närmare betraktande af medlen för vår glädjes fortvaro, det vara nödigt, att vi öfverenskomma om utväljandet af någon förman, den vi som herrskare skola hedra och lyda, och på hvilken må hvila all omsorg för anordnandet af vårt glada lif. Och, på det hvar och en må pröfva både bördan af denna omtanke och storhetens behag, samt sålunda ingen, för det han ej erfarit dessa, må i ett eller annat hänseende kunna afundas de andra, förslår jag: att både besväret och hedern må tilldelas en hvar för en dag; att vi alla väija den, som skall blifva den förste; att sedermera, när aftonstunden nalkas, han eller hon bland oss, hvilken det behagar honom eller henne, som den dagen innehaft herraväldet, att utse, må efterträda den förre; samt slutligen att den så utsedde må under den tid, hans magt varar, efter sitt godtycke bestämma och anordna stället och sättet för våra nöjen.”

Dessa ord behagade högligen alla, och enhälligt utvalde de henne till den första dagens herrskarinna; men Filomena lopp hastigt till ett lagerträd, emedan hon ganska ofta hört omtalas, huru stor ära dess löf vore värda, och huru hedervärd de gjorde den, som sålunda med rätta bekransades, samt bröt några qvistar från trädet och flätade deraf en ståtlig och hedersam krans, den hon satte på hennes hufvud. Denne blef sedan, så länge deras sällskap varade, för hvar och en ett uppenbart tecken till konungsligt herravälde och höghet.